

סיפור לשבת

כבדה ושקמה

שלום לכם, שמי שלום, איש צעיר בגיל השלושים. לאחר נישואי, רכשתי דירה באחד השכונות החרדיות והיוקרתיות בעיר הקודש, ירושלים. הדירה שהייתה בת גילי, הייתה חייבת שיפוץ יסודי. לאחר גיוס הכספים הנצרך פחות או יותר לשיפוץ דירה, בחרנו את הקבלן המתאים, שהודיע "מחר מתחילים". יומיים אחרי, הבית המעופש והישן, הפך למגרש אחד "קטן". וכשהתוכניות בידי, הוא החל בבניית הבית. באותו ערב, רעד הטלפון הנייד שברשותי, לא יודע למה, אבל זו אחת מהשיחות, שאחרי שאתה מסיים אותן, אתה מבין שזה לא היה עוד רטט רגיל. ובכן, על הקו היה השכן מבניין דירתי.

כבר בתחילת השיחה נתן לי השכן להבין עד כמה אני צעיר, וכמה אני חסר אחריות ולא מבין כלום בחיי, ועד כמה פתח המרפסת שהורחב אצלי מהדירה, מסכן את כל הדיירים כי מהנדס טרם חתם על כך ואני עוד בקומה הראשונה. אשתו גם ביקשה ממנו ממש בלחש, לטעון, שלא ברור עד כמה המרפסת שייכת לי בכלל, ומה זה הרעש הזה שיש כאן ללא הפסקה. גם כשניסיתי לענות, לא הייתה אפשרות, כי הרגשתי איך הוא מנווט את השיחה לכיוון ההתאגרפות. בקיצור, השיחה הייתה מלאה באנרגיות, והדציבלים עלו ועלו, וראיתי דרך הטלפון, איך השכן שלי לוקח רובה סער רוסי, ויורה לכל הכיוונים. האמת, שבכל מהלך השיחה ניסיתי להבין למען השם, מה הוא רוצה ממני?! ואז, החלטתי לרגעים קטנים להיות, דייל באל-על. נו אלו, שגם שהם עצבנים הם חייבים לדבר בנחת. "יהודה יקירי", פתחתי את תגובתי בקול נמוך "יש לי את הכל, אישורי מהנדס, וניירת המוכיחה את בעלותי במרפסת, מחר אני מגיע אליך במיוחד, להראות לך את הכול ידדי, אל דאגה". כמובן, שרמת הכוונות שלו הוחלשה והאצבע ירדה מההדק, והוא עצמו עבר ממצב תקיפה, למצב בלימה אחרי תגובה שכזו. אבל בכל זאת, השיחה הסתיימה כך: "ברור, אני מחכה, ושלא אצטרך לעצור את הבנייה שלך, חבל לך". קבע המפכ"ל.

בשלב הזה הרגשתי, שרק אני מחליט איך לקחת את הסיפור הזה, אני יכול לקחת את הנשק שלי דגם: "כסחהו", או את הנשק דגם: "שקמהו". רק אני בוחר מחר איך להתנהג. יש את אלו שיגידו: "תשמע, אנשים כאלו צריך להרגיע על ההתחלה, לא רק להוריד להם את האוויר, אלא לפנצ'ר אותם, כדי לקבל שקט תעשייתי לטווח ארוך", הוי אומר את הדגם הראשון. ויש את אלו שמצליחים להסביר: "יש כאן משהו אחר שאתה לא עלית עליו, תנסה להכיר את השכן הזה יותר לעומק, אולי הוא ציפה למשהו, להתנהגות אחרת, למשהו הזה שאף פעם הוא לא יגיד לך במפורש. שחזר את המילים שלו במהלך השיחה איתך, שקם אותו, אולי הוא מובל, מושפע, אולי קשה לו ההתחלה שלך". לבסוף, החלטתי להתחיל עם הנשק של הדגם השני, ולהשאיר את הנשק עם הדגם הראשון לברירת מחדל. למחרת, הגענו אני ורעייתי תחי לפתח ביתו עם האישורים והתוכניות וחפיסת שוקלד במילוי תות בידי רעייתי, ובידי, יין מזן מרלו שהתבגר בעץ אלון לקבלת ארומה של דובדבנים, והמון תחושת חיבה. החיך שהעלנו על פנינו בלבב את האובייקט והאובייקטית שפתחו לנו את הדלת, וחפיסת השוקולד העטופה בצלופן, הסתננה אל חלל ביתם. הרגשתי איך סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, והשכן היקר והמתוק יורד מהעץ לאט לאט אמנם, אבל בטוח יותר מתמיד. ממש שאני רואה אותו מגיע לשלב אחד לפני האחרון בסולם, הגשתי לו אחר כבוד את בקבוק היין והניירת, הוא הביט באשתו כמשתאה, ואמר לי: "אתה רציני? אתה צריך להראות לי אישורים? נו באמת, מה קרה לך וכי אני לא מאמין לך?! הכל בסדר, שיהיה יישוב טוב, והצלחה". כיום, השכן הזה הוא אחד החברים הכי טובים שלי.

ככה זה בחיים, אתה מחליט איך התנהגו ואיך הסתדרו איתך הזולת, יש כמה מסלולים, רק תבחר. ככל שאתה מלא בתוכן, כך אתה לא מרגיש מושפל לסיים דברים בצורה הנ"ל. בקשת סליחה ויוזמת שלום מאוד דומה בעניין הזה, כי על-פי רוב, ריבים נוצרים מ"חוסר תקשורת של יריבים", שמספיק שאחד מהם יתנהג אחרת מהמקובל בהם, הוא ישפיע על יריבו חן וחסד ויגרום לו לירד מהעץ. רק השאלה כאן, מי הוא הנחשון הזה, שיתחיל בעוז ובתעצומות הנצרכים לזה כמובן, את סוף מסע השנאה שיכול להיות שלא

סיפור לשבת

ייגמר, לעולם. ולא לשכוח, שמתווכים בעניין הזה חשובים ככל שיהיו. הרבה סיפורים כאלו שוכבים בגנז"ך הסכסוכים, שמי יודע איזה פעולות קטנות של אנשים שגילו עירנות, היו יכולים לפתור אותם.

מקור: הרב משה רבי